

NA DOSLECH

VI./2024 • NEWSLETTER • VYDAVATELSTVÍ SUPRAPHON, a. s. • WWW.SUPRAPHON.CZ

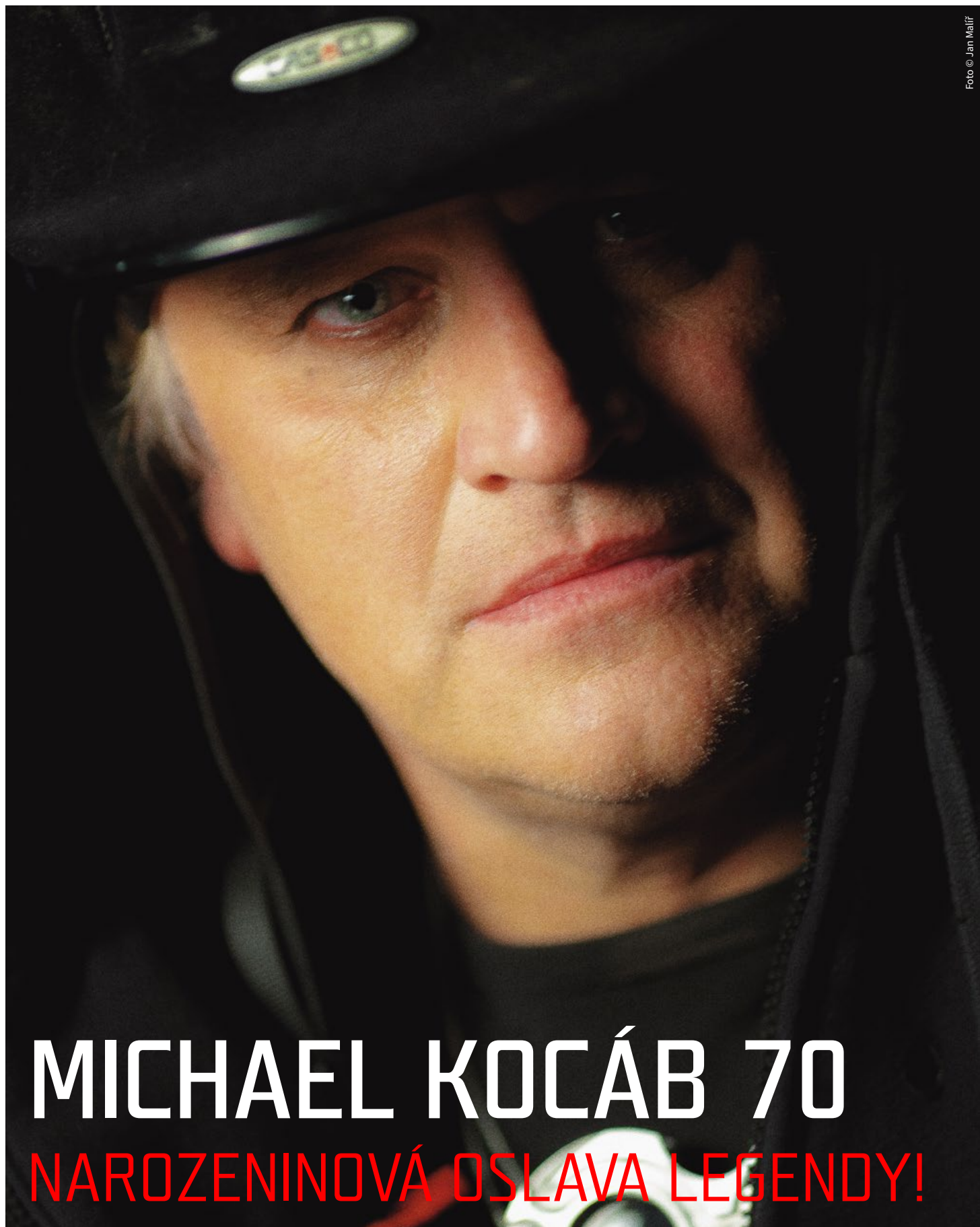

Foto © Jan Malíř

MICHAEL KOCÁB 70

NAROZENINOVÁ OSLAVA LEGENDY!

Michael Kocáb, významná postava naší kulturní scény, oslaví 28. července své 70. narozeniny. Jako instrumentalista, zpěvák, skladatel a aranžér již vtiskl hlubokou stopu do české populární hudby. Supraphon u příležitosti jeho významného životního jubilea vydává reedici jedinečného alba *Povídali*, že mu hráli na vinylu i na CD s bonusy. A festival METRONOME chystá na 20. 6. speciální narozeninový koncert s příznačným názvem „Michael Kocáb 70“.

Připomeňme si významné momenty z jeho hudební dráhy:

Pražský výběr: Kocáb byl jedním z klíčových členů legendární skupiny Pražský výběr, která se stala domácí verzí nové vlny.

Filmové a divadelní projekty: Kocáb se od začátku své hudební dráhy zapojuje do různých filmových a divadelních projektů. Jeho hudba obohatila mnoho uměleckých děl. Nezapomenutelný je jeho *Odyseus* pro Laternu Magiku. Z filmové hudby lze například připomenout: *Vlčí boudu*, *Hledám dům*

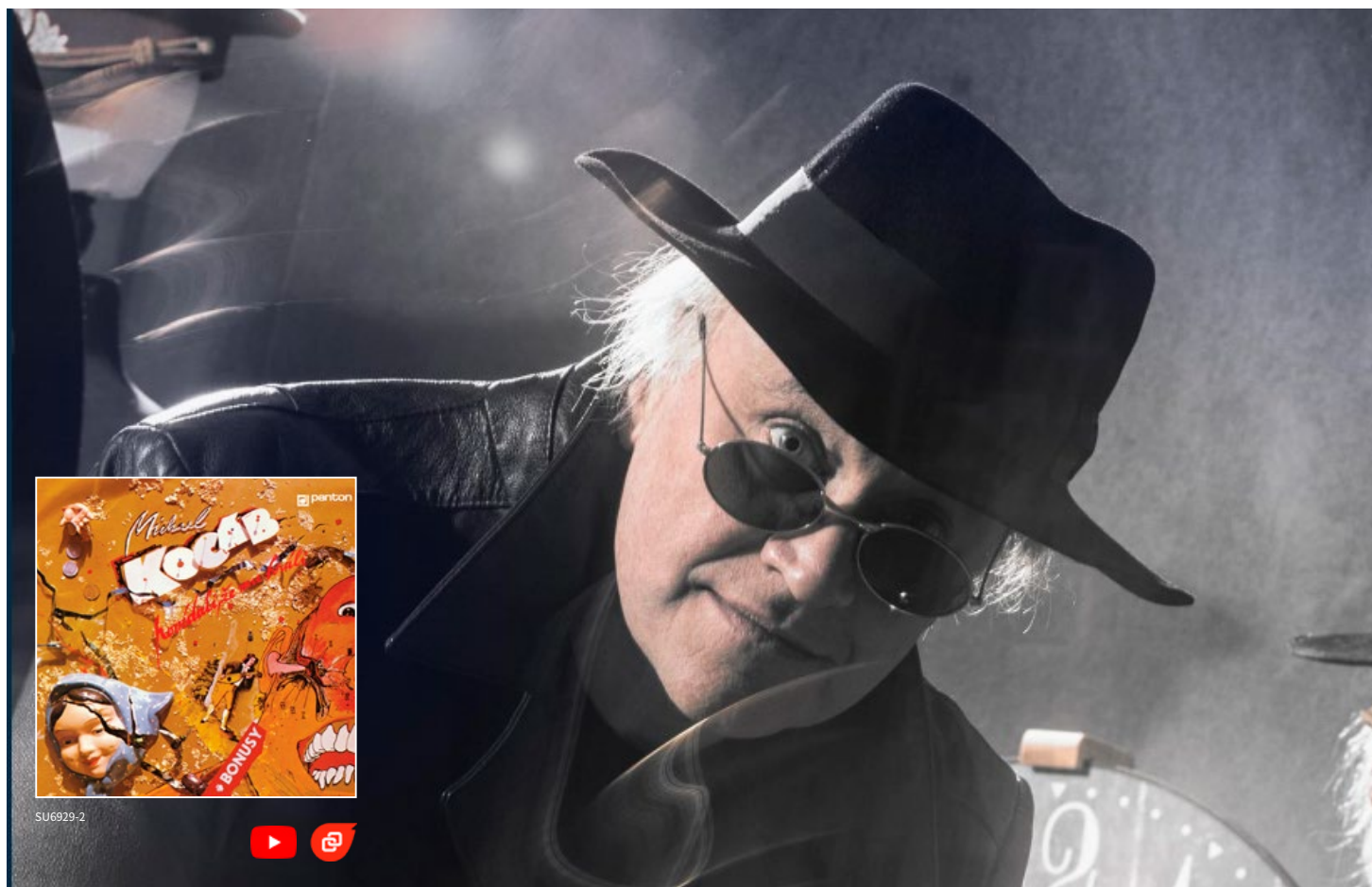
holubí, *Sladké starosti*, *Straka v hrsti*, *Můj hříšný muž*, *Devět kruhů pekla* či televizní filmy *Jan Hus* a *Svatá*.

Sansonové skladby: Postupně se přikláněl i k šansonovým písním, které ale nezapřely jeho rockové kořeny. Debutové sólové album *Povídali*, že mu hráli poprvé vyšlo na LP v roce 1988. Nové vydání na vinylu a na CD, kde je doplněno o bonusy vyjde 21. 6. 2024. Najdete tu studiové nahrávky z let 1986 až 1988, posunující texty od ironických dadaismů k vrstevnatějším

příběhům v podání především Michala Horáčka. Písně jako *Sebastián*, *Chrlíč* nebo *Já rasisty nikdy neměl rád* jsou orámovány bláznivým songem *Když přijede Kocábinka* do podoby přechodu od chytré srandy k ještě chytřejší přemýšlivosti. Na albu se podíleli i další talentovaní hudebníci, jako jsou *Pavliček*, *Čok*, *Kryšpin*, *Pokorný*, *Kulhánek* a *Chlumecký*. Jejich společná tvorba přinesla výběrné poslouchání.

Hitové písně: Mezi jeho nezapomenutelné písně patří *Sebastián*, *Chrlíč* a *Já*

rasisty nikdy neměl rád či nezapomenutelný šanson autorské dvojice *Hapka/Horáček* *S cizí ženou v cizím pokoji*, který skvěle nazpíval pro jejich vynikající album *V penzionu Svět*. Kocábova hudba je vždy originální a plná chytře pojatých nápadů. K nezapomenutelným spolupracím Michaela Kocába patří i alba, která vytvořil pro *Evu Olmerovou* či píseň *Karel nese asi čaj* v podání *Jiřího Korna*.

SU6929-2

KAREL GOTT 85

SLAVÍME DVOJITÝM VINYLEM PLNÝM HITŮ

Supraphon 28. června 2024 vydává 2LP *To nejlepší z nejlepšího 1964–2019* legendárního Karla Gotta. Tato speciální kompilace, připravená k nedožitým 85. narozeninám představuje vinylové finále jubilejního hitového projektu, který byl zahájen již v roce 2019 14CD-boxem *Singly / 300 písní z let 1962–2019* a také 4CD kompletem 80 největších hitů z let 1964–2019.

Dvě LP desky nabízejí celkem šesta-
dvacet pečlivě vybraných písniček, které
reprezentují nezapomenutelnou kariéru
Karla Gotta. Výběr zahrnuje jeho první
hit *Měsíční řeka* z roku 1964 až po *Jdi za
štěstím*, které Karel Gott nahrál jako po-
slední písničku před pěti lety v červnu 2019.
Tento výběr je oslavou jeho mimořádného
hlasu a hitových melodií, které šest dekad
definovaly českou populární hudbu. Nový
vinylový remastering dodává zvuku čisto-
tu a hloubku, zatímco obal alba, zdobený
fotografiemi Lenky Hatašové, a podrobné
anotace ke každé skladbě poskytují poslu-
chačům bohatý kontext.

Vzhledem k omezené stopáži dvou LP
desek je výběr nevyhnutelně limitovaný, ale
zkušený producent Miloš Skalka, který měl
k dispozici širší sestavu nahrávek posvěce-
nou samotným Karlem Gottem, zajistil, že
každá píseň na albu je skutečným klenotem.
Toto album je pro všechny, kteří si přejí mít
doma unikátní vzpomínku na jedinečného
umělce, kterým Karel Gott bezpochyby byl.

2LP *Karel Gott – To nejlepší z nejlep-
šího 1964–2019* vychází u Supraphonu již
v pátek 28. června 2024.

Tracklist:

LP1 Měsíční řeka (Moon River) / Tam, kde šumí proud / Oči sněhem zaváté / Dotýkat
se hvězd / Trezor / Pošli to dál / C'est la vie / Bum, bum, bum / Čas růží (Delilah) / Lady
Carneval / Hej, páni konšelé / Láska bláznivá / Když jsem já byl tenkrát kluk (Yesterday
When I Was Young – Hier encore) / Kávu si osladím

LP2 Přijela pouť / Kdepak, ty ptáčku, hnízdo máš? / Dívka z obrazu / Kam tenkrát šel
můj bratr Jan (All by Myself) / Stokrát chválím čas (Sometimes When We Touch) / Když
milenky pláčou (Annie's Song) / Zůstanu svůj (Du wirst es sein) / Krev toulavá / Když muž
se ženou snídá / Být stále mlád (Forever Young) / Srdce nehasnou (feat. Charlotte Ella
Gottová) / Jdi za štěstím (edit 2020)

Foto © Lenka Hatašová

SU6932-1

4 TENOŘI ZAZÁŘILI V CARNEGIE HALL

Vokální formace 4 Tenoři ve čtvrtek 23. května 2024 úspěšně debutovala na jedné z nejprestižnějších scén světa, v newyorské Carnegie Hall. Jejich koncert From Broadway To Hollywood naplnil hlediště sálu Zankel a přilákal řadu významných osobností z České republiky, Slovenska i USA.

„Standing ovation již během koncertu, absolutní úspěch! Američany nejvíce překvapila česká verze Yesterday, to sálem zašumělo. Velký aplaus vyvolaly také Vltava nebo Bring Him Home z muzikálu Bidníci. Jako překvapení vystoupil se 4 Tenory čtyřicetiletý folklorní soubor z Kyjova, zazpíval Kdybych byl z Moravy a Tancuj tancuj vykrúcaj. Sál při tom bouřil. Zvláštní pocty se dostalo Mky Žbirkovi, při které 4 Tenoři v hledišti přivítali generálního konzula Slovenska, Milana Vrbovského. V publiku nechyběl ani ředitel Českého centra New York Miroslav Konvalina, ředitel Národního muzea Michal Lukeš, operní hvězda Eliška Weissová, spisovatelka Martina Formanová

a řada dalších významných hostů z Česka, Slovenska a USA. Publikum zpěváky čtyřikrát vestoje vytleskalo a přídavek Lady Carneval roztancoval celý sál,“ uvedl producent Janis Sidovský.

Marian Vojtko, Pavel Vítek, Jan Kříž a Michael Bragagnolo se stali vůbec prvními českými interprety z oblasti muzikálu, kteří v Carnegie Hall vystoupili. Za doprovodu Unique Quartet, Františka Krtičky a Zdeňka Blažka zazpívali výběr ze světových muzikálů Bidníci, West Side Story, Fantom opery nebo Jekyll & Hyde a také dvě české skladby: Jdi za štěstím od Karla Svobody a Vltavu Bedřicha Smetany na počest Roku české hudby. Tu letos nahráli s Českým národním

symfonickým orchestrem jako ochutnávku třetího alba, které plánují po návratu z USA natáčet, a Supraphon ho nabídne posluchačům na podzim.

Před návratem do Prahy vystoupí 4 Tenoři ještě dnes 24. května v Business Fóru v Chicagu a od 15. června budou opět pokračovat v tuzemském turné nazvaném Vzlétnu jako Fénix, které je na mnoha místech již beznadějně vyprodané; 4. července je na hradě Karlštejn čeká 250. koncert v jejich bezmála sedmileté hudební kariéře.

Formace 4 Tenoři je vokální seskupení čtyř muzikálových sólistů, kteří zpívají písně různých žánrů, jako jsou muzikál, opera, pop nebo vánoční koledy. Stálými členy jsou

držitel ceny Thálie tenor Marian Vojtko, zpěvák a herec barytenor Pavel Vítek, dvojnásobný držitel ceny Thálie barytenor Jan Kříž a operní tenor Michal Bragagnolo. Formaci sestavil producent Janis Sidovský v roce 2017 a od té doby vydala dvě alba, která získala zlaté a platinové desky Supraphonu. 4 Tenoři úspěšně koncertují po celé České a Slovenské republice s doprovodem smyčcového kvarteta nebo symfonického orchestru. Mezi jejich neznámější písně patří Už z hor zní zvon, Mně sílu dáš, To je ta chvíle nebo Krása, kterou nazpívali s Lucíí Bílou. V květnu 2024 debutovali v newyorské Carnegie Hall a u Supraphonu chystají již třetí album.

OSLAVA 30. VÝROČÍ ALBA HEXE OD PRIESSNITZ S REEDICÍ NA CD A PREMIÉROU NA LP

Legendární skupina Priessnitz, která je momentálně v hibernaci, přináší svým fanouškům speciální překvapení. Jejich poslední nedostupné album, Hexe, které původně vyšlo před třiceti lety, je nyní k dispozici. Tato třetí studiová nahrávka temných jesenických rockerů byla natočena

a smíchána v květnu 1994 ve studiu Citron v Ostravě. Tehdejší čtyřčlennou sestavu tvořili Jaromír Švejdík, Petr Kružík, Libor Halíček a Ladislav Kolompár, které ve studiu doplnil excentrický producent Alex Limburg a zvukař Daniel Václavek. Album obsahuje deset syrových skladeb, jejichž autory jsou

Petr Kružík (hudba) a Jaromír Švejdík (texty). Některé z nich, jako Werwolf, Jeremiáš, Tanečnice a další, byly dlouhá léta součástí koncertního playlistu Priessnitz. Album Hexe je nyní k dispozici v pečlivé reedici na CD a poprvé také na 180g vinylu a v digitální podobě. Vizuální složka od Jaromíra

Švejdíka prošla aktualizací a nahrávka byla remasterována ve studiu SONO.

Pojďme si tedy po třiceti letech znovu užít návrat do raných 90. let s hudbou, která obstála v testu času.

SU6763-2,1

CLARINET FACTORY POSTAVILI VĚŽE Z HUDBY

Letošní 30. výročí existence slaví Clarinet Factory mimo jiné novou řadovou nahrávkou Towers. V pořadí šesté studiové album opět zaujme originalitou, nápaditostí i radostí z objevování a posouvání hranic žánrů i zvuku, což mimo jiné vyzdvihují i dosud publikované recenze. Novinka, která vyšla kromě digitálních formátů jako ZLP a Clarinet Factory ji společně s hosty pokřtí 11. září v pražské Městské knihovně, je pak i hlavním tématem našeho rozhovoru s kapelníkem Jindřichem Pavlišem a Vojtěchem Nýdlem...

Pipers, Meadows, nyní Towers... Úderné, jednoslovné názvy alb máte v posledních letech jako koncept?

Vojtěch Nýdl: Nemyslím, že by to bylo úmyslné. Ani si nepamatuji, že když jsme desku pojmenovali Meadows, že bychom nějak uvažovali o tom, že na to v budoucnu navážeme. Nějak to tak vyplynulo. Aktuální název Towers symbolizuje nás čtyři. Máme třicetileté výročí, a jsme pro tu kapelu takové čtyři věže, každá z nich je zapuštěná v nějakých základech a je z ní jiný výhled do budoucnosti. Ale zároveň, i když každá z těch věží je jiná, společně tvoří jeden celek, vzájemnou oporu.

Jak těžce materiál pro nové album vzniká? Mnozí hudebníci se netají tím, že je to s postupujícím časem stále složitější se neopakovat, pokoušet se posouvat dál, přicházet s novými nápady... a to i když mají samozřejmě větší zkušenosti.

Jindřich Pavliš: Paradoxně mám pocit, že u nás to tentokrát bylo přesně naopak. Přípravě jsme věnovali delší čas, pracovali jsme na tom materiálu asi třičtvrtě roku, v několika etapách, a každý z nás si na to mohl vyhradit nějaký čas. A i potom jsme šli nejprve do malého, domácího studia a spoustu věcí si tam mohli nejprve

vyzkoušet. Ve finále se mi zdá, že jsme byli mnohem plodnější, a navíc v kratším čase, než tomu bylo u předchozích alb. Také jsme ty nové skladby neohrávali na koncertech, jako minule, kdy jsme šli do studia už s do detailů připraveným materiálem. Myslím, že nám to pěkně šlapalo a ty skladby se rodily mnohem snáze, a hlavně zcela přirozeně.

Vojtěch Nýdl: Ten pocit mám úplně stejný. Byla to tentokrát mnohem větší svoboda. V minulosti jsme už rozšířili zvukové možnosti klarinetů, pracujeme citlivěji s elektronikou, používáme loopery... Více už víme, co od toho, kdo očekáváme, méně si musíme něco říkat, jsme na sebe napojení a práce nám pak jde rychleji. Vůbec jsem necítil nějaký tlak nebo strach, zda se nám to povede.

Jindřich Pavliš: Za ty roky jsme se také už mnoho věcí naučili, jsme jistější při práci ve studiu, už lépe umíme zacházet s dalšími nástroji kromě klarinetů, a lépe si také umíme výsledek představit. Jsme už také mnohem odváznější v tom škrtnout skladbu, která se nám třeba nelíbí všem, jsme už odváznější, když cítíme, že je potřeba skladbu zkrátit, i když tam jsou například sóla, která se nám líbí. A tím, že jsme se scházeli poměrně často a žili jsme s tou deskou průběžně, a nenechávali vše na poslední krátký úsek nahrávání ve studiu,

tak mám naopak pocit lehkosti. Dokonce mám z toho pocit, že až se rozhodneme, že už se nám chce začít pracovat na další nahrávce, že to znovu půjde mnohem lépe a snadněji, než tomu bývalo v minulosti.

Fungujete podobně jako popové kapely, které když dojde čas na práci na albu, mají už připravenou spoustu demáčů, nahraných nápadů a nejrůznějších útržků, které lze použít?

Vojtěch Nýdl: Je to přesně tak. Každý máme zaznamenaných mnoho nejrůznějších nápadů, se kterými pak už případně rovnou můžeme pracovat.

Jindřich Pavliš: Já jich mám obvykle plný telefon (smích)

Vojtěch Nýdl: Ta stadia jsou ale různá. Někdo přijde už třeba s dotaženým návrhem, který je prakticky hotový, někdo jen s nastíněnou myšlenkou, skicou, která se pak díky vkladům všech ostatních úplně promění. Čili ta tvorba se pak skladba od skladby může naprosto lišit.

Vinylová verze alba má tři strany. K tomu došlo jak?

Jindřich Pavliš: Dopředu jsme se shodli, že chceme vinyl. Jenomže ten, když chce být v určité kvalitě, tak jsme byli upozorněni, že může mít každá strana jen určitou

délku. Pavel Karlík ze studia Sono dokonce pravil, že při opravdu dobré kvalitě se tam dnes často nedává víc jak patnáct minut hudby. A že on, protože chce, aby ty drážky byly opravdu kvalitní, by se rád dostal do osmnácti minut. Což by při obou stranách vinylu znamenalo maximálně 36 minut. Nám přišlo, že té hudby máme rozdělané víc, a že ji tam i chceme mít víc, protože už bylo jasné, že máme víc materiálu, za kterým si stojíme, a že ten rozsah krátce přes půlhodinu je možná dobrý třeba pro písničkáře, ale na nás je to moc krátké. Čili vznikla debata a ze Supraphonu nám řekli, že dnes není tak neobvyklé, když se udělá dvojitý vinyl s tím, že jedna strana prostě zůstane prázdná. Což nás pak i inspirovalo k tomu, jak to pojmem, protože se i ukázalo, že každá z těch tří stran má svoji náladu i symboliku, dá se to těmi stranami dobře oddělit. Zatímco CD by „jelo v kuse“, nešlo by to jakkoli zdůraznit, tady ty tři strany fungují jako tři části, kdy má každá svůj charakter a obsah. A vlastně i historii.

Čím se ty jednotlivé části liší?

Jindřich Pavliš: Na první stranu jsme dali obě zpívané písně, a dále skladby, které nějakým způsobem pulsují a jsou komunikativní, na druhé jsme se pak pustili do větší alternativy, a u třetí jsme si řekli, že

kdyby si chtěl někdo pustit jen jí, tak se ocitne v naprosto klidných vodách, které by měly být takové relaxační až ambientní.

Ten vývoj – od energických k poklidným – to byl záměr?

Jindřich Pavliš: Byl to úmysl. Říkali jsme si, že když někdo bude mít náladu jen na určitou polohu, bude si moc pustit právě jen tu jednu stranu vinyly.

Jindřich Pavliš: Když jsme to koncipovali tak, že každá strana bude mít svůj vlastní charakter, trochu jsem se toho bál. Aby to pak drželo pohromadě i v té celistvé podobě, jakou nabízí digitální verze. A pak mě až překvapilo, jak to i tak funguje. Jen je tam plynulejší efekt proměny.

Zmínili jste, že „písničky“ jsou na albu jen dvě. To byl vědomý plán, vrátit se spíše k instrumentálnímu skladbám?

Vojtěch Nýdl: Původně jsme si dokonce mysleli, že to tentokrát bude jenom instrumentální album, ale pak se nám tam ty písničky zase vloudily. Je to určitý způsob našeho vyjádření, a nakonec nám přišlo, že se tam i hodí. Ale například píseň Obloha šedá přinesl původně Jindra jako takovou funky-instrumentální skladbu; že dopadne tak, jak dopadla, vůbec nebylo v plánu. Až když jsme na ní pracovali, tak mě napadla melodie s textem a ostatní napadly ještě další úpravy.

Objevují se tam i vokály beze slov. Je to cesta do budoucna?

Vojtěch Nýdl: Je to další možnost. A dokonce tam zpívá i Jindra.

Jindřich Pavliš: A ve své skladbě Encore

Un Fois si nazpíval vokál i Pepíno Valášek. S mým hlasem se ale určitě budoucnost nepojí. (smích) Vojta má lead vocal a pozici zpěváka jistou, já se rozhodně za zpěváka nepovažuji. Ale je pravda, že s hlasy jako nástrojem nejspíš asi ještě pracovat budeme.

Hosté na albu by se dali označit jako „staří známí“. Nikdo nový, koho byste přizvali, vás nezaujal?

Jindřich Pavliš: Ne. Původně jsme uvažovali naopak o tom, že vůbec žádní hosté nebudou. Jen my čtyři a klarinet. Až když se to začalo rodit, Vojta přišel s nápadem pozvat Beatu Hlavenkovou, se kterou jsme už kdysi spolupracovali v Eternal Seekers, a Vojta s ní i dělal svoje sólové album. Muselo to ale nazrát, že bylo jasné, že se to tam bude hodit. S Danem Šoltisem to pak bylo až bizarní, protože i když nám už nahrál bicí na desku Meadows, tentokrát jsme s bicími vůbec nepočítali. Jenomže Milan Cimfe mu někde v karavanu pustil nabrané základy, a Danko ho přesvědčil, že tam prostě musí být i živé bicí, aby „to začalo dýchat“. A rovnou pravil: „Ukaž díar!“ Dali termíny dohromady a Danko přijel do studia a za jeden den to pohoťově všechno nabubnoval. Takže to byla iniciativa zvenčí, přímo od něj, a my jsme za ní rádi, protože ty bicí jsou super. Beata s pianem tomu zase vdechla nové barvy, které jsme tam ještě neměli, i když klávesy už ano. Její autorský vklad je tam zřejmý a citelný.

Jinak myšlenka spojit se s někým nečekaným a úplně novým nám určitě není cizí a je naopak lákavá. Jenomže tam musí nejdřív proběhnout nějaká vzájemná chemie – my asi nejsme schopni zavolat

někomu cizímu, nabídnout mu to a pak jen čekat, zda z toho vůbec něco bude... Musí si tam sednout i jiné věci než jen to, že je někdo skvělý muzikant

Vojtěch Nýdl: Možná jsme v tom trochu konzervativní. Raději spolupracujeme s lidmi, u kterých víme, co od nich můžeme čekat.

Jindřich Pavliš: Ale možná tu potřebu jen nemáme proto, že si připadáme stále i sami ještě pro mnohé překvapiví. Ta představa, že když hrajou na klarinet, tak to asi bude jazz, klasika nebo folklór, je tu pořád hodně zažitá, a pořád se objevuje někdo, kdo když nás slyší poprvé, je hodně zaskočený, jaká muzika se také dá na klarinet dělat.

Jak ty aranžersky složitější a vrstvené skladby a příspěvky hostů budete řešit koncertně? Používáte přednatocené sekvence?

Jindřich Pavliš: Ano, máme nyní na koncertech dva loopery, a ta bohatší aranžmá řešíme přes ně. Buď se živě více loopuje anebo máme i místa, která jsou v nich nahraná předem. Ale loopery jsme hodně používali i při nahrávání. A někdy máme hosty i naživo. Třeba Milan Cimfe s námi jezdí koncerty často, a pak elektroniku obsluhuje hlavně on. A obstará i beaty. Ale pasáží, kde jsou jen klarinety a zcela bez looperu je tam pořád hodně, protože se nechceme nechat úplně svázat.

Když se sejdou dva kytaristé, hodiny jsou schopni si povídat o tom, jakou si kdo koupil novou kytaru nebo „krabičky“, tedy kytarové efekty. Jak to mají klarinetisté? Měníte často nástroje?

Vojtěch Nýdl: Řešíme to už jen pro to, že všichni hrajeme i v klasických orchestrech, ale jsme zaměstnaní. Klarinet je totiž nástroj, který nemá bůhvíjak dlouhou životnost. Na rozdíl od stejně kvalitních kytar nebo třeba houslí dřevo klarinetu nezraje, ale stárne. Takže třeba tak po dvaceti letech už to je na zvuku opravdu hodně znát, a obměna už je pak naprosto nutná. Aktuálně jsme ale všichni firemní hráči německé firmy F. A. Uebel, takže jsme od nich dostali nové sponzorské nástroje. Čili všichni hrajeme i na stejnou značku.

Jindřich Pavliš: Obměňovat se ale časem musí. Řešit už nic nemusíme, všechno už jsme si o tom za těch třicet let řekli (smích). Ale pořád se pochopitelně bavíme o takových věcech, jako jsou hubičky, plátky a další potřebné příslušenství. To máme stejně jako třeba jiní muzikanti se strunami. Spíš teď hodně debatujeme o tom jaký efekt použít, jak ho ideálně „připojit“, takže jak zvuk klarinetu sejmout a nazvučit, jaký mikrofon použít, a jestli se nedá sehnat jiný, který by méně chytral vazbu... A samozřejmě se pořád radíme, jak pracovat s looperem.

Na novém albu asi hodně zaujmou i názvy skladeb. Podle čeho je vymýšlíte?

Vojtěch Nýdl: Nejčastěji podle nálady. Nebo pocitů, které v nás vyvolávají. Skoro vždycky to je tak až zpětně – co si tak pamatují asi vůbec neděláme to, že bychom nejdřív měli název a pak k němu teprve skládali.

Jindřich Pavliš: Není to zkrátka jako písnička, která si o to většinou nějakým sloganem, sama řekne.

Foto © Jan Nožička

LIVIN FREE

Skvělá muzika napříč žánry, skvělí muzikanti napříč generacemi – to je kapela Livin Free, která v závěru dubna navázala na svůj debut *Voices from Beyond* (2019) novinkou *From Cradle to Coffin*. Album, jež vyšlo na LP, CD i v digitálních formátech a coby exkluzivní host se na něm podílel bývalý bubeník doprovodné kapely Boba Dylana Winston A. Watson Jr., Livin Free pokřtí už v úterý 4. června v pražské Malostranské Besedě. *From Cradle to Coffin* je i hlavním tématem našeho obsáhlého rozhovoru s frontmanem Janem Holečkem, který prozradil mnohé nejen o změnách v sestavě, ale i o svém přístupu k tvorbě či textech...

Livin Free byli už od začátku takovým propojením tří muzikantských generací. Zůstalo tomu tak i na novém albu, ale oproti pět let starému debutu *Voices From Beyond* jste s baskytaristou Vladimírem Gumou Kulhánek poměrně výrazně změnili sestavu. Co bylo důvodem?

Musím se vrátit trochu do historie. Kapela vznikla v roce 2018 a tehdy byla úplně jiná doba. Přirovnal bych to k době před válkou a po válce. Měli jsme naslápnuto, jenomže v březnu 2020 přišel covid a s ním totální zákaz skoro všeho. Obrovská deka padla na celou společnost, která se hrozně změnila. Nemohli jsme vlastně ani zkoušet, natož někde vystupovat. Když se to konečně trochu uvolnilo, začali jsme přemýšlet o nových skladbách. Ale narazili jsme na takovou zvláštní věc. Dnes již bývalí členové, kytarista Tomáš Frolík a bubeník Miša Nosek, jsou samozřejmě fantastičtí muzikanti, jenže začali jsme mít názorové střety, co se týče aranžů těch nových věcí. Tomáš to tlačil víc a víc jako by scénické hudební experimenty, kdežto já v sobě pořád mám spíš ty Led Zeppelin, Allman Brothers a podobné kapely, prostě přímočařejší muziku, která sice taky používá i jazzové postupy, ale „vocaď až podcaď“. A náhle se vlastně jako dar z nebes objevil Jirka Rambousek. Blondatá mánička, pro niž je Ritchie Blackmore hlavní kytarista. Strašně talentovaný člověk s úžasnou technikou, který zahraje úplně všechno na světě. Umožnil mně a Gumovi naplnit naše představy o novém repertoáru. To, že pak přišel Miša „Kolouch“ Daněk, už bylo jen přirozené vyústění, protože jsme potřebovali přesně takového bubeníka jako on. Bubeníka, který má obrovské zkušenosti s tímhle druhem muziky. No a Boryš Secký? S ním už to táhneme nějaký pátek ve *Flamengo Reunion Session*. Na novou desku Livin Free nahrál hodně dechových

partů a logicky z toho vyplynulo, že s námi bude jako pátý člen, protože jeho sóla jsou tak ikonická a celkově ty aranže udělané tak, že by to bez nich už nešlo. Prostě by to kulhalo.

Jak, respektive v čem se druhá deska nejvíc hudebně liší od té první? Je jasné, že ji nahrávali jiní lidé, ale ta otázka směřuje spíš k nějakému žánrovému posunu, pokud ho tam cítíš.

Určitě cítím. První deska byla výrazně ovlivněná Tomášem, jsou tam hodně experimentální věci. Nová deska mi přijde daleko přímočařejší a rockovější, je víc pro pomyslnou hardrockovou fanouškovskou základnu. Myslím, že je taky američtější, implementoval jsem do písni víc vlivů americké hudby jako soulu a gospelu. Takže *From Cradle To Coffin* je na jedné straně přímočařejší nahrávka, ale zároveň s ní soul, blues a gospel vylézají víc než na prvním albu.

Jak vůbec v Livin Free nacházíte shodu na tom, jak byste chtěli znít? Do jaké míry je důležité držet se nějakých klasických postupů a zároveň nebýt pouhým revivalem dávných časů?

Tohle neřešíme. Autorsky je první i druhá deska stoprocentně moje. Někjakým způsobem se hudebně vyvíjím, a po své padesátce se nechávám hodně ovlivňovat nehubeními záležitostmi. Prostě společenské věci nějakým způsobem formují i moje hudební nápady. Dema k nové desce jsem natočil kompletně sám. Nahrál jsem na klik nějakou basu, nějaké kytary, Hammondky, piana, bubny a poslal jsem to jednotlivým spolupráčům. A teprve ti do toho vnáší ten opravdový život. Zavola mi třeba Guma a říkal: „Hele, výborná věc, moc se mi líbí, ale bubny bych tam cítil malinko jinak.“ Takže Kolouch je prostě famózně přetočil a Guma si k tomu dotvořil basovou linku. Od rytmy ke pak odvíjela kytara. Říkáme Jirkovi:

„Poslechni si tyhle a tyhle staré nahrávky, ale nenech se tím úplně ovlivnit.“ A opět – popasoval se s tím brilantně. Takhle nějak tedy vznikají skladby Livin Free. Rozhodně ostatním neříkám, aby to znělo jako Led Zeppelin... Zajímavostí téhle desky je, že jsou tam vkomponované takové hudební vzpomínky. Třeba Rolling Stones hodně ovlivnili skladbu *Lost In The City*: ne ve smyslu, aby to byla nějaká jejich kopie, ale snahou vzít si od nich tu energii a radost. Ve skladbě *Lies* je zase vkomponovaná vzpomínka na Jeffa Becka, který umřel v době, kdy jsem měl tu píseň rozdělanou, a mě to hrozně dostalo. Najednou jsem v hlavě slyšel ono Beckovo sférické hraní s pákou a rozhodl jsem se, že to do té skladby citlivě vložím. Že si prostě vezmu tu formu a do vymyslím tam harmonický break.

Vlastně provšechno, co jsi dělal a děláš, platí, že jde o pomyslné hledání kompromisu mezi „starou“ a novou muzikou. Co je pro tebe ještě přípustné ohledně nějaké aktuálnosti zvuku a co už by bylo za pomyslnou hranou?

Asi nějaké programování bubnů, perkusí apod. Ale co se týče hudebního řemesla jako takového, experimentování s harmonií a formou, všechno je dovolené. Při skládání se snažím jít i do novějších postupů, objevil jsem třeba nějaké nové harmonické souvislosti. V tom, abych se nebal, mi dost pomohl Tomáš Frolík. Ale dokážu se zároveň nějakým způsobem ukáznit, abych máničky nenaštel, že to nemá ten groove, který tam chtějí. Dokážu si představit v podstatě cokoliv, ale pořád musím jít o hranu na skutečné nástroje.

Jako poslední do sestavy přibyl už zmínovaný Vladimír „Boryš“ Secký se svými saxofony a flétnou. Proč dechové nástroje?

Boryš nahrál jedno sólo už na první desce a celé to nastartoval Guma Kulhánek. Na jedné zkoušce ve Slaném s Tomášem a s Mišou jsme hráli kytarová sóla, Guma položil basu a říká: „Já si teda myslím, že by tam měl být saxofon.“ „Zajímavý nápad,“ povídám. A pak se Guma nadechne a dodá: „Ale musí to zahrát Boryš!“ Tak jsem mu zavola a stalo se. Nám se to strašně líbilo a když jsme obnovili Flamengo, věděli jsme, že ho tam chceme. Jeho úžasná hra a rockové citění v podstatě naprogramovala můj mozek v tom směru, že když jsem psal nové věci Livin Free, rovnou jsem tam ten jeho saxofon slyšel a tvořil je s tím, že tam bude. Pak jsem mu ty skladby poslal, on do nich natočil dema a bylo to tam úplně přesně, jak jsem si to představoval! V jedné skladbě hraje i na flétnu a zní to jako by taková vzpomínka na Flamengo, i když to tak původně nemělo být. Jak už jsem říkal, Boryš má na albu nezastupitelnou roli. Mimochodem, on taky velmi dobře zpívá a bude se nám na koncertech hodit i na vokály.

S Boryšem a Gumou společně hraje i ve *Flamengo Reunion Session*. Nemáte obavy, že se ty dvě kapely mohou začít zvukové trochu překrývat?

Flamengo, to je zcela jiný harmonický a zvukový koncept. Kytara Pavla Fořta a bubny Jirky Zelenky to házejí někam dočista jinam, než jsou Livin Free, je to úplně jiná muzika. Takže obavy v tomto směru vážně nemám.

Ústředním hostem nového alba je americký bubeník Winston A. Watson Jr., v letech 1992–1997 člen doprovodné kapely Boba Dylana. Jak k vaší spolupráci došlo?

Náhodou. Náhody nás v našich v životech vůbec hustě provázejí, jak jsem si nedávno uvědomil... Winston přijel v roce

2021 na šumperský festival Blues Alive, aby propagoval svůj film, a měl si tam zahrát s Druhou trávou program složený z Dylanových písniček. Jenže opět zasáhl covid, kluci z Druhé trávy šli do karantény a Winston tady zůstal a neměl kapelu. Tu jsme mu nakonec měli, v podstatě bez jedině zkoušky, dělat my, ale s Gumou jsme se dohodli, že nebudeme hrát ty provařené Dylanovy vykopávky, ale spíš jeho krásné soulové a podobné věci. Udělali jsme nějaký seznam skladeb, přes naši manažerku ho poslali Winstonovi a on na to, že je s tím úplně v pohodě.

Přijeli jsme do Šumperku a zjistili, že je hrozně veselý a příjemný chlapík. Na místě padl nápad, že bychom s ním zahráli i nějakou naši skladbu, třeba Down To The River, on si ji poslechl a nadšeně souhlasil. Vystoupení dopadlo docela dobře, lidi byli nadšení a já jsem po vystoupení za Winstonem přišel s tím, že chci natočit novou desku Livin Free a jestli by do toho šel s námi. „Jasně!“ okamžitě reagoval. „Jste skvělí muzikanti, hrozně mě to s vámi bavilo, rád do toho půjdu.“ Tehdy jsem neměl připravenou ještě ani notu...

Ale to se záhy změnilo, připravili jsme materiál, poslali mu do Ameriky demáče, zaplatili letenku a on vloni na podzim přiletěl. Natočil šest věcí na desku a když už tady byl, odjeli jsme také společnou sňuru s „dylanovkami“ a několika skladbami z první a z tehdy teprve chystané druhé desky Livin Free.

Mělo koncertování s Watsonem nějak zásadnější vliv na podobu nového alba Livin Free?

Myslím, že určitě. Podstatný moment spočívá v tom, jak on hraje. Je úplně fascinující, když se například koukneš na záznam

z Woodstocku 1994, kde hraje s Dylanem Jokermana, jak obrovskou energii je ten člověk schopen vyvinout. Ne tím, že do toho buší jako hluchej do vrat, ale takovým tím „černým“ hraním. Takže způsob jeho hry strašně ovlivnil celkovou podobu desky. A to i zvukovou, což se odvíjí už jen od toho, jakou starou, klasickou soupravu bubnů používá. Díky Winstonovi třeba i Guma začal hrát úplně jinak, já začal jinak frázovat nebo Jirka Rambousek celé album natočil na starou kytaru Fender z šedesátých let pěkně s „volume doprava“ a začal hrát odlišně doprovody. Vliv takového excelentního muzikanta se prostě nabaloval jako koule.

Měl jsi dopředu zcela jasno o tom, jak bude druhé album Livin Free pojato?

Ano. Mám naprosto ucelenou představu ještě předtím, než začnu nahrávat první dema. Desku vždycky dělám jako celek. Tuhle jsem třeba od začátku připravoval jako vinyl, rovnou přemýšlel o délce skladeb, aby to vyšlo na stranu A a stranu B a pěkně to hrálo. Hrozně nerad bych se někdy dostal do stadia, aby album, které dělám, bylo jen nějaký slepenec jednotlivých skladeb. Tohle mimochodem velmi zapůsobilo i na Winstona. Říkal nám, že i pro něj je ta deska kompaktní a považuje ji za velmi dobrou. Bylo z něj cítit, že ho ta muzika bere, byť je to Amik a má srovnání s tím nejlepším.

Čím konkrétně ho hudba Livin Free nejvíc oslovila, bavili jste se o tom?

Bavili, samozřejmě. Jsem hrozně vděčný za to, když říká: „To je hudba, kterou já znám, americká muzika, tak proč bych ji nehrál?“ Když jsem se ptal, jestli je to americké i textově, odvětil, že třeba gospelovka Diehard Believer by podle něj zvedla půlku Ameriky a že to album by i v USA bylo

úspěšné. „A kdybychom s tím mohli jezdit po Evropě, byl bych strašně rád,“ dodal. Líbily se mu i některé věci z první desky a litoval, že je s námi nemohl nahrát on.

V Livin Free jsi odjakživa výhradním autorem hudby i textů. Je tato „Holečkova tvůrčí despotie“ záměr?

Ne, to prostě tak nějak přirozeně vyplynulo. Ale nahrávky Livin Free nejsou moje sólové desky. Přidaná hodnota, kterou tomu dávají lidé, co na těch deskách hrajou, je obrovská. Livin Free jsou regulérní kapela, která má svůj charakteristický rukopis.

Nicméně to, že všechno píšu já, nemusí platit navždy. Uvažujeme, že na třetí desce bychom použili i něco od Gummy Kullhánka – jednu krásnou věc, kterou nevyužijeme ve Flamengu, už má připravenou, a ta by mohla být taková pilotní v tomhle smyslu. A autoršky může přispět třeba i Jirka Rambousek.

Vím, že důležitou roli pro tebe hrají i texty. Dá se zjednodušeně vyjádřit, jakými tématy se zabýváš nové písně Livin Free?

Posunul jsem se jinam v tom směru, že mě zajímají otázky lidské existence, působí na mě venkovní vlivy spojené s dobou, kterou prožíváme. Jsou tam témata, kterými by se kapela takového žánru jako Livin Free podle mě měla zabývat, ať už jde o válku na Ukrajině, sociální posuny, ke kterým ve společnosti došlo, o otázku lidských práv a svobod a podobně. Tohle všechno se na nové desce nějakým způsobem objevuje. Třeba skladba Satan Tore His Horns Away je toho typickým příkladem: když ta skladba vznikala, napadlo mě, že o tom, co se děje na Ukrajině, vlastně pojednává slavná píseň Rolling Stones Sympathy For The Devil a mohl bych na to navázat. Zjednodušeně

řečeno, zpívám tam, že pán pekla si v určitý moment uvědomil, že míra zla na Zemi dostoupila vrcholu a už nad ním nemá kontrolu. Že lidi si tady to zlo dělají sami a on už je tu úplně zbytečně, takže si po zappovsku utrhne rohy a odejde do důchodu.

Všichni členové Livin Free mají i jiné projekty. Logicky tudíž vzniká otázka, jak bude vypadat koncertní sestava kapely a zda máte připravené v případě potřeby nějaké alternace.

Problémy mohou nastat s Jirkou Rambousekem, protože jezdí po celém světě s rockovou operou a to ho živí. Všeobecně se snaží zamezit tomu, aby došlo k nějakým termínovým kolizím, ale nikdy to nelze úplně vyloučit. Kdyby k tomu došlo, jednal jsem osobně s Honzou Lichtenbergem jako možnou alternativou. O nikom jiném neuvažujeme.

Jak intenzivně hodláte vystupovat?

Jedeme koncerty od začátku června a nebude jich málo, ale nejde o žádné souvislé turné právě vzhledem k našim dalším závazkům.

A co tvoje další aktivity, ať už jde o Flamengo Reunion Session, Holeček & Marcel Project nebo Sign Of 4, jak tam vypadá současnost a nejbližší budoucnost?

Nejbližší budoucnost je taková, že se chci maximálně věnovat Livin Free a Flamengu. To jsou jasné priority. Kromě toho občas vystupuji sám, jen s pianem, kytarou a fukací harmonikou. S Pájou Marcelem jsme natočili desku, která se výborně prodala, ale on toho má taky hodně a momentálně se oba musíme soustředit na jiné věci, než je náš společný projekt.

Foto © Jan Nožička

VÁCLAV NECKÁŘ VYDÁVÁ SVÉ MEMOÁRY TAKÉ AUDIOKNIŽNĚ

Zpěvák Václav Neckář oslavil loni v říjnu osmdesáté narozeniny. Při té příležitosti vyšla knižně jeho autobiografie *Všechny moje války*, na které pracoval více než pět let. Svůj životní příběh vypráví bez příkras a s pokorou svěruje klíče od svých třináctých komnat. I zpěvákovi skalní příznivci uslyší množství překvapivých informací, které dosud neznali. Audioknihu načetl herec a zkušený dabér Jakub Saic a samozřejmě zde zaznívá i řada Neckářových hitů, které dotváří atmosféru jeho životního příběhu.

Václav Neckář svoji autobiografii posílá svým fanouškům se slovy:

Občas se mě někdo snaží chlácholit: Vašku, osmdesátka – to přece není žádný věk! Já ale vím, že je. Vždyť co všechno jsem za těch osmdesát let prožil! Pravda, z druhé světové války, během níž jsem se narodil, si toho moc nepamatuji – znám jen rodinné historky o ukrytí parašutistů –, ale dál už jsou moje vzpomínky jasné.

Rok 1948 a surový nástup komunistů, kteří celou naši rodinu zbavili ideálů a iluzí. Uvolněná šedesátá léta, kdy jsem si doslova vydupal ze země svoje malé místo na prknech, co znamenají svět, a chytil se mikrofonu tak pevně, jak jen to šlo. Rok 1968, s ním studená sprcha a drsné procitnutí ze snu o velké kariéře doma i ve světě. Sedmdesátá léta, kdy mi došlo, že život v showbyznysu i mimo něj je boj a že ne všechny nepřátele

lze porazit, byť je člověk na vrcholu sil a do bitev vyráží s čistým štítem i svědomím a vyzbrojen talentem a odhodláním. Osmdesátá léta, přízeň davů, ostrá světla ramp a za nimi často tma. Pak devadesátka a na rtech vtíravá otázka: Nejsem náhodou zase na začátku? Zkrat, zpola vymazaný „hard disk“ mozku a absolutní přerovnáni hodnot. A nakonec zklidnění, kdy člověk konečně přestane bojovat s osudem i se sebou, aby

k němu mohlo tiše přijít to, co ve skutečnosti vždycky chtěl – a nevěděl o tom... Do této knihy jsem vložil svoje vzpomínky bez příkras. Věřím, že mě přijmete takového, jaký jsem.

VYCHÁZÍ AUDIOKNIŽNÍ PREQUEL OSUDŮ DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA, KTERÉ NAČETL DAVID NOVOTNÝ!

Šest textů o dobrém vojáku Švejkovi z pera Jaroslava Haška, které vznikly ještě před slavným románem. Tyto jiné a překvapivé osudy Švejka s gusem načetl bývalý dlouholetý člen Dejvického divadla David Novotný. Jednotlivé povídky vypráví o trampotách našeho hrdiny během jeho vojenské služby před válkou a závěrečná

novela líčí vypuknutí války a Švejkův pobyt ve vojenském vězení, v blázinci, u pěšího pluku i odjezd na frontu a zběhnutí do zajetí. Málo se ví, že Jaroslav Hašek svoji literární postavě vdechl život již v roce 1912.

Švejkovy další a méně známé historky mají rozhodně stejný humor a vtip jako pozdější kniha a jistě nadchnou všechny

milovníky autorova díla i originální interpretaci oblíbeného herce Davida Novotného. Audiokniha bezmála ve čtyřhodinové stopáži vychází u Supraphonu ve formátu CD-MP3 i v digitálních službách jako je Audiotéka, Audiolibrix či Supraphonline.

Audiokniha Další osudy dobrého vojáka Švejka obsahuje tyto povídky: Švejk

stojí proti Itálii, Dobrý voják Švejk opatruje mešní víno, Superarbitrační řízení s dobrým vojákem Švejkem, Dobrý voják Švejk učí se zacházet se střelnou bavlou, Dobrý voják Švejk působí u aeroplánů, Dobrý voják Švejk v zajetí

Foto © Martin Kubíček

SU6816-2

BEZRUKÝ FRANTÍK MÁ AUDIOKNIHU!

Důkaz, že když člověk chce, díky pozitivnímu náhledu na svět zvládne i naprostou nepřízeň osudu!

V předmluvě ke knize Richarda Sobotky *Bezruký Frantík*, jenž je předlohou zvukové verze, píše Igor Orozovič, že jde o vyprávění o českém Forestu Gampovi, jehož 120. výročí narození letos oslavujeme. Jde o příběh skutečného hrdiny, Františka Filipa z Jamného nad Orlicí, který, ač od

narození byl bez obou rukou, dosáhl velkého životního úspěchu. Byl např. obdivován americkým prezidentem i výrobcem vozů Henry Fordem, od něhož získal darem automobil a naučil se ho řídit nohama. Budil nadšení celého českého národa. Důležitými pomocníky v jeho životě byli učitelé František Citta, a především František Bakule, se kterým se potkal v Jedličkově ústavu, kde byl jedním z prvních chovanců.

Frantík dokázal, že síla vůle a chuť k životu jsou důležité motivy pro zvládnání i tak velkého problému, jako jsou chybějící ruce. Byl schopný nohama psát, kreslit, šít, řezat pilou, zcela se o sebe postarat, zařídil si např. i prosperující kavárnu. Podle knihy a životních osudů bezrukého Frantíka vzniklo úspěšné představení Divadla pod Palmovkou. Představitel hlavního hrdiny Jakub Albrecht čte nyní zvukovou verzi

knihy, ve kterém je použita i mimořádně zajímavá hudba, složená pro divadelní vyprávění o tomto velkém Čechovi, handicapovaném superhrdinovi.

Audio podoba knihy *Bezruký Frantík* vychází u Supraphonu ve spolupráci s Divadlem pod Palmovkou 29. 6. 2024 v digitálních formátech a posluchači ji naleznou v nabídce Audiotéky, Audiolibrix či na Supraphonline.

SD6830-2

JAN ČIŽMÁŘ OBJEVUJE LOUTNOVOU HUDBU LOSYHO

Album, které Supraphon nyní vydává v edici Hudba Prahy 18. století, se zabývá dílem významného loutníka a skladatele hraběte Jana Antonína Losyho (1651–1721) z neobvyklého úhlu pohledu. Losy je znám jako přední osobnost pěstování hry na loutnu v habsburské monarchii, zejména ve Vídni a v Praze. Mezi mnoha rozptýlenými prameny je řada dokladů o tom, že některé jeho sólové skladby byly hrány také jako komorní hudba v různých kombinacích s dalšími nástroji, i když se bohužel nedochovaly žádné doprovodné party. Hráč na historické nástroje, pedagog, badatel a producent Jan Čížmář zrekonstruoval pro album vybrané ansámblové skladby, aby ukázal rozmanitost možných nástrojových obsazení naznačených v některých pramenech. Album příznačně nazvané Losy, Weiss: Loutnová hudba v Praze a Vídni circa 1700 dále představuje původně loutnové skladby v alternativních, avšak originálních dobových verzích.

Zhruba po dvě století byla loutna hlavním nástrojem, na němž mohl virtuózní hudebník předvést své umění a výrazové schopnosti. Její intimita vyžaduje pozorný poslech a dochované skladby velkých mistrů ukazují, jak právě toto bylo důležité; dobové prameny se zmiňují o tom, jak proslulí hráči dokázali působit na emoce posluchačů. V první polovině 17. století byl dřívější „renesanční“ styl vystřídán novým, s francouzským hudebním stylem, založeným na taneční a vokální hudbě pařížských Ballets de cour. Hudba velkých pařížských loutníků, jako byli François Dufaut, Denis Gaultier či Charles Mouton, využívající nové ladění loutny a pro ni typický style brisé (lomený

styl hry) je v překvapivě velkém množství dochována i v nefrancouzských pramenech většinou z německojazyčných oblastí, včetně šlechtických knihoven habsburské říše. Losyho hudba je pak jedním z vrcholů tvůrčího uchopení průniku francouzského stylu do střední Evropy.

Jan Čížmář k albu poznamenal: „Myšlenka alba s dílem Jana Antonína Losyho je součástí širšího projektu, který se jmenuje „Losyana“ a obsahuje čtyři části: rozsáhlou studii (Acta Losyana) o jeho díle, rodině a historických souvislostech, a to nejen hudebních, katalog jeho děl (Opera Losyana), který zahrnuje i ta nově objevená, která jsou pak publikována v řadě Editio

Losyana, a některá z nich nahrána právě na tomto albu.

Můj zájem o Losyho je dlouhodobý. Cítil jsem vůči němu dluh, protože mi přijde, že jako loutníka je nedocenený; často se totiž říká, že ve své době byl oceňován především proto, že byl šlechtic. A právě to má naše album napravit a ukázat, že byl obdivován zejména proto, že jeho hudba má nesporné kvality.“

Po smrti se Jan Antonín Losy dočkal pocty od svého mladšího kolegy Sylvia Leopolda Weisse, který jeho památku zvěčnil svým slavným Tombeau. K tomu Jan Čížmář poznamenal: „Skladba Tombeau je na albu záměrně umístěna až na konci. Tvoří

hudební poctu skladbám Jana Antonína Losyho, a posluchač tak dostává nahrávky v uceleném dramaturgickém kontextu s poutavým příběhem.“

Jan Čížmář přizval k realizaci nahrávky kolegy z polského souboru {oh!} Ensemble, v jehož čele je houslistka Martyna Pastuszka. Výsledkem je objevná nahrávka, jež v premiéře představuje Losyho loutnové skladby v neobvyklých a pestrých zvukových podobách, a vychází u Supraphonu již 24. května 2024 na CD i v digitálních formátech.

Foto © Marek Olbrzymek

SU4343-2

NOVÁ STUDIOVÁ NAHRÁVKA OPERY LEOŠE JANÁČKA VÝLETY PÁNĚ BROUČKOVY V NASTUDOVÁNÍ JAROSLAVA KYZLINKA S ORCHESTREM A SÓLISTY NÁRODNÍHO DIVADLA

Vydavatelství Supraphon a Národní divadlo v Praze ve spolupráci s Nadací Leoše Janáčka vydávají v pátek 21. června 2024 dvojalbum s novou studiovou nahrávkou opery Leoše Janáčka *Výlety páně Broučkovy* – absurdní burlesku o chronických morálních neduzích českého člověka. Tato nahrávka přichází po sto čtyřech letech, které uběhly od premiéry opery na jaře roku 1920 v pražském Národním divadle a dvaatřiceti letech od vydání dosud poslední studiové nahrávky s dirigentem Františkem Jílkem a tenoristou Vilémem Přibylem v titulní roli. Nové vydání *Výletů páně Broučkových* rovněž připomíná 170. výročí narození Leoše Janáčka a je zároveň dalším významným počinem Roku české hudby, který letos oslavujeme.

Výlety páně Broučkovy jsou jedinou operou Leoše Janáčka, která měla světovou premiéru v Praze, a to v roce 1920. Opera se skládá ze dvou dílů – *Výlet pana Broučka do Měsíce* a *Výlet pana Broučka do XV. století* – byla nastudována podle nové kritické edice Jiřího Zahradníka (Universal Edition). **Studiová nahrávka** vychází z posledního nastudování opery **Národního divadla v Praze** (scénicky premiérováno v roce 2018) s **Orchestrem Národního divadla** vedeného zkušeným dirigentem **Jaroslavem Kyzlinkem**.

„Po Pastorkyni z roku 1908 hledal Janáček dlouho námět pro další operu. Nakonec se rozhodl pro tuto satiru a napsal *Výlet pana Broučka do Měsíce*. Tato opera

existuje samostatně. Pak uplynulo 10 let, kdy Janáček byl Otakarem Ostrčilem inspirován, aby reflektoval vznik nového státu, tak připsal druhý *Výlet pana Broučka* do 15. století. Mezi těmi dvěma operami je skutečně velký rozdíl, nejen co se týče hudební řeči a libreta, ale i použitých kompozičních postupů. Kdybych to měl zestručnit, tak celý *Výlet pana Broučka na Měsíc* je nádherný surrealistický valčík, plyne to v něžném nadlehčeném tanečním rytmu, v husitském obraze pak uslyšíme varhany, zvony. Instrumentace, jak to u Janáčka bývá, je neobvyklá, ale velmi barvitá,“ zamýšlí se **Jaroslav Kyzlink**.

Matěje Broučka zpívá sólista Národního divadla, tenorista **Jaroslav Březina**,

kteřý uvedl: „Pro mě je to geniální věc plná lidskosti, citů a všeho, co divák potřebuje. Pravda je, že rozsahově pěvecky tam nejsou vrcholy a krajní polohy, ale je tam hodně technicky složitých věcí. Jsou tam všechny ty harmonie skryté, neúplné, Janáček prostě nepsal typicky. Zajímá se hlavně o rytmus řeči, a z toho potom rozvíjel svoji hudební linku.“ V nové nahrávce v dalších rolích zaznívají hlasy **Alžběty Poláčkové, Martina Šrejmy, Františka Zahradníka, Jiřího Sulženka a Roman Janála**. Na nahrávce také spolupracoval **Sbor opery Národního divadla** se sbormistry **Martínem Buchtou a Pavlem Vaňkem**.

Leoš Janáček, autor libreta spolu s **Františkem Serafínským Procházkou**,

Viktorem Dykem a Františkem Gellnerem, věnoval tuto operu prvnímu prezidentovi Československa, T. G. Masarykovi. Dílo představuje hlavního hrdinu, pana Broučka, jako přízemního omezenec a zbabělce – „Malichernost naše je v Broučkovi ztělesněna,“ řečeno slovy samotného skladatele.

Nahrávka, která vychází 21. června 2024 na 2CD a v digitálních formátech (Hi-Res; FLAC + MP3) vznikla ve Dvořákově síni Rudolfiny a významnou roli v ní hraje akustická prostorovost a barevný zvuk tohoto jedinečného prostoru.

SU 4339-2

KOMPLETNÍ VYDÁNÍ SMETANOVÝCH OPER POPRVÉ NA CD U PŘÍLEŽITOSTI 200. VÝROČÍ SMETANOVA NAROZENÍ

Opery zaujímají v tvorbě Bedřicha Smetany přední místo a tvoří spolu s cyklem symfonických básní *Má vlast* pilíř skladatelova tvůrčího odkazu. Celkem devět oper, z nichž je poslední nedokončena, ukazuje autorovo dramatické nadání a osobitost. V historii vydavatelství Supraphon vznikla řada nahrávek Smetanových oper v interpretacích několika generací českých pěvců, kteří působili především na scéně pražského Národního divadla. Poprvé a naposledy byly Smetanovy opery jako celek publikovány na LP u Supraphonu v rámci čtyřdílného rozsáhlého projektu *Smetanova souborného díla*, vydaného k Roku české hudby mezi lety 1984 a 1985. Nahrávky z 60. až 80. let, které obsahoval tehdejší reprezentativní komplet, však s výjimkou *Prodané nevěsty* nejsou v současné době na trhu fyzických nosičů dostupné. Dosud nepřekonaný

snímek *Prodané nevěsty* a *Tajemství pod taktovkou Zdeňka Košlera* doplňujeme o jeho výjimečné nastudování *Libuše* z roku 1983 při znovuoctvení Národního divadla v Praze. Dále zařazujeme jedinou supraphonskou nahrávku *Braniborů v Čechách* Jana Husa Tichého, dodnes vzorovou Čertovu stěnu Zdeňka Chalabaly či *Dalibora* Jaroslava Krombholce.

Luxusní 17CD box obsahuje sedm samostatně balených 2CD plus jedno 3CD s podrobnými informacemi k jednotlivým operám, 40stránkový booklet se souhrnnou studií, bohatou fotodokumentací a odkaz na libretto ke stažení v českém a anglickém jazyce.

Nově digitálně přeepsané a remasterované nahrávky věrně zachycují zvuk české smetanovské tradice také při digitálním poslechu v Hi-Res kvalitě.

Foto © archiv

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a. s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon